

Arrest

nr. 237 438 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 13 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 februari 2020 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 februari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

*"Mijnheer
naam S.
voornaam : G.
geboortedatum X*

geboorteplaats Ngoma Huye
nationaliteit : Rwanda

Krachtens artikel 44bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Uw moeder trad op 30.06.2012 te Ngoma (Rwanda) in het huwelijk met S. P. W. (geboren te Ninove op 05.09.1966, Belg)

Uw moeder kwam op 09.11.2012 naar België met een visum lang verblijf (type D) in het kader van een gezinshereniging met haar echtgenoot

Op 19.11.2012 diende uw moeder een "Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van echtgenote van S. P. W. (bijlage 1 Ster)" in.

Sinds 02.04 2013 is uw moeder in het bezit van een F-kaart.

U en uw broer (I. S. K., geboren te Ngoma op 31.05 2000, nationaliteit: Rwanda) kwamen in het kader van gezinshereniging naar België met een visum lang verblijf (type D) geldig van 08.02.2013 tot en met 09.05.2013.

Op 27.02.2013 diende uw moeder, voor uw broer en u, een 'Aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van een ander familielid - ten laste of deel uitmakend van het gezin van S. P. W. (uw stiefvader)' (bijlage 19) in. U werd dezelfde dag ingeschreven in het Vreemdelingenregister.

Sinds 02.04.2013 bent u in het bezit van een F-kaart.

Op 12 02.2016 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Vorst uit hoofde van diefstal met braak, inklimming en valse sleutels en bendevoorming. Op 03.03.2016 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd u vrijgesteld onder voorwaarden.

Op 14.05.2016 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Vorst wegens het niet respecteren van uw voorwaarden. Op 06.04.2016 stal u een fiets door over een omheining te kruipen omdat een fiets u handig leek om u te verplaatsen.

De Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeelde u op 18.10.2016 tot een werkstraf van 160 uren en bepaalde de duur van de vervangende gevangenisstraf, bij niet-naleving op 20 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal (2 feiten) en aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Deze feiten pleegde u op 06.04.2016 en in de nacht van 11 op 12.02.2016. Op 18.10.2016 werd u vrijgesteld in toepassing van artikel 33 van de wet op de voorlopige hechtenis.

Op 29.11.2016 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis uit hoofde van diefstal met braak, inklimming en valse sleutels. Op 29.12.2016 werd u onder voorwaarden vrijgelaten door de raadkamer.

Op 23.02.2017 werd u opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis naar aanleiding van de schending van uw vrijlating onder voorwaarden.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 25.04.2017, bij verstek, tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan met het oogmerk om te schaden, rijtuigen, wagons of motorvoertuigen, geheel of ten dele te hebben vernield of onbruikbaar gemaakt. Dit feit pleegde u op 08.01.2016 (het ingediende verzet d.d. 01.06.2017 werd bij vonnis d.d. 14 07.2017 onontvankelijk verklaard).

De Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeelde u op 29.05.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (3 feiten), aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Deze feiten pleegde u tussen 18 en 28.11.2016. Cp 19 07.2017 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 10.09.2018 werd u onderworpen aan een vreemdelingencontrole door de politie van Ninove naar aanleiding van een winkeldiefstal waarbij u op heterdaad betrapt werd (DE.55.LD 005212/2019) U mocht beschikken.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 24.10.2018, bij verstek, tot een gevangenisstraf van 6 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal. Dit feit pleegde u op 28 07.2018 (Op 09.10.2019 werd het verstekvonnis behouden).

De Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeelde u op 25.02.2019 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 24 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Dit feit pleegde u in de nacht van C6 cp 07.06.2018

Op 16.04.2019 werd u opgesloten in de gevangenis van Dendermonde. De werkstraf van 160 uren waartoe u veroordeeld werd bij (vonnis d.d. 18.10.2016) werd maar gedeeltelijk uitgevoerd waardoor op 16.04.2019 beslist werd om de overige 1 jaar + 2 maanden * 25 dagen gevangenisstraf ten uitvoer te brengen.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 30.04.2019, bij verstek, tot een definitief geworden gevangenisstraf 1 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal (17 feiten) en aan poging tot diefstal. Deze feiten pleegde u tussen 30.07.2018 en 10.09.2019. (het ingediende verzet d.d. 21 10.2019 werd ontvankelijk verklaard en bij vonnis d.d. 24.12.2019 werd de straf behouden).

Bij Ministerieel Schrijven d.d. 16.05.2019 werd de voorlopige invrijheidstelling die u toegekend werd op 19.07.2017 ingetrokken.

De Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeelde u op 03 06.2019 (op verzet tegen het vonnis d.d. 15.10.2018) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal. Dit feit pleegde u in de nacht van 28 op 29.08.2017.

De Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeelde u op 10.07.2019 (op verzet tegen het vonnis d.d. 20 11.2018) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en aan met het oogmerk om te schaden, rijtuigen, wagons of motorvoertuigen onbruikbaar te hebben gemaakt Deze feiten pleegde u in de nacht van 22 op 23.07.2017. U heeft hiertegen beroep ingediend, dit beroep is neg hangende en komt pas voorop 16.11.2020.

Ondanks uw jonge leeftijd werd u op een periode van amper 3 jaar niet minder dan 8 keer strafrechtelijk veroordeeld Tegen één van uw veroordelingen is een hoger beroep hangende.

Op 08.01.2016 viel u samen met een minderjarige kompaan een aantal leerlingen van het KTA te Aalst lastig, daarna gooiden jullie met glazen flessen die buiten stonden in afwachting van de glasophaling en jullie eindigden met het vernielen van 2 voertuigen. Uit het vonnis d.d. 25 04.2017 blijkt dat jullie duidelijk onder invloed van alcohol waren, u was geagiteerd en gedroeg u onbeschoft toen de politie ter plaatse kwam. U en uw minderjarige kompaan zouden die nacht uitgegaan zijn in Brussel en jullie hadden niet geslapen. Ook in Aalst dronken jullie verder Deze feiten getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht Openbare dronkenschap, en dan al zeker wanneer de dronken mannen met glazen flessen gooien en auto's vernielen, veroorzaken onrust in de maatschappij en vergrepen het gevoel van onveiligheid in de samenleving.

Ongeveer een maand later, op 12.02.2016 werd u onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis opgesloten omdat u in de nacht van 11 02.2016 op 12.02.2016 een Range Rover Sport-Land Rover probeerde te stelen.

Bij beschikking van de onderzoeksrechter werd u op 03 03.2016 onder voorwaarden vrijgelaten. Een maand later, op 06.04.2016, klom u echter over een omheining om een fiets te stelen. Ten gevolge van deze diefstal werd u op 08 04.2016 opnieuw voorgeleid voor de onderzoeksrechter. U beloofde toen aan de onderzoeksrechter om de u eerder opgelegde voorwaarden na te zullen leven, de onderzoeksrechter gaf u nog een kans en u werd niet onder aanhoudingsmandaat geplaatst Helaas greep u deze kans niet aan en u respecteerde de u opgelegde voorwaarden. ondanks uw belofte aan de onderzoeksrechter, niet. U werd daarom op 14.05.2016 opnieuw opgesloten. Op 18.10.2016 werd u voor deze feiten

veroordeeld tot een werkstraf van 160 uren. Het was op uw eigen verzoek dat u een werkstraf opgelegd werd. De rechtbank hoopte dat u zich tijdens de voorhechtenis wat had kunnen bezinnen over uw daden. Teneinde uw toekomst niet verder te hypothekeren en teneinde u de kans te geven uw school verder af te maken was de rechtbank van oordeel dat in casu een werkstraf de meest aangepaste bestraffing zou zijn om u het ontoelaatbaar karakter van uw handelen te doen inzien en u ervan te weerhouden u in de toekomst opnieuw schuldig te maken aan soortgelijke misdrijven.

U zag het ontoelaatbaar karakter van uw handelen echter niet in en in november 2016, de maand nadat u tot een werkstraf van 160 uren veroordeeld werd, pleegde u 3 inbraken en ondernam u 1 poging tot inbraak. Op 29.12.2016 werd u onder voorwaarden vrijgelaten. U had gezegd terug bij uw familie te gaan wonen en stelde uw toekomst niet te willen verpesten. Uw goede voornemens duurden echter niet bijster lang. U meldde u na uw vrijlating niet bij de justitieassistent en niemand wist waar u was. Later blijkt dat u eerst een maand in Oostende verbleven heeft en vervolgens naar Frankrijk gereisd bent. U had er niet aan gedacht daar toestemming voor te vragen. U heeft dan even als afwasser gewerkt in Parijs, maar geraakte die job al snel beu. Een poging om u aan te sluiten bij het Vreemdelingenlegioen mislukte. U keerde dan maar terug naar België maar was niet langer welkom bij uw ouders. Op 22.02.2017 werd u dronken en slapend in een bankkantoor in Liedekerke aangetroffen (zie vonnis d.d. 29.05.2017). Doordat u zich wederom niet aan de voorwaarden hield, werd u op 23.02.2017 alweer opgesloten in de gevangenis. Woninginbraken maken een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers, die zich daardoor veelal niet meer veilig voelen in hun eigen woning. Dit gevoel van onveiligheid wordt vaak versterkt wanneer de slachtoffers thuis zijn ten tijde van de inbraak. Dit blijkt ook uit het vonnis d.d. 29.05.2017: "Op 28 november 2016 omstreeks 10u00 is L.H., hoogzwanger, alleen thuis in haar woning in Roosdaal, wanneer zij iemand op haar oprit hoort lopen en nadien brekend glas hoort. Zij sluit zich op in de zolder en belt de politie. (...) Na de arrestatie van beklaagde [u] gaat de politie opnieuw naar de woning. Het slachtoffer zit nog steeds op zolder. Het slachtoffer is danig onder de indruk van de feiten. Er moet beroep gedaan worden op de diensten van slachtofferbejegening." U stond niet stil bij de materiële en vooral ook psychische gevolgen van uw daden voor de slachtoffers en dacht enkel en alleen aan uw eigen geldgewin, hetgeen een opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont. Uit het vonnis blijkt dat u zeer weinig schuldinzicht toonde en u vooral bekwaamde in het vragen van nieuwe kansen voor uzelf. De rechtbank besliste u geen gunst te verlenen en vond een gevangenisstraf een gepastere straf. Er werd gehoopt dat u dan tot het inzicht zou komen dat u de verantwoordelijkheid moet opnemen voor de feiten die u pleegde, na de uitvoering van de straf zou u echt met een nieuwe lei kunnen beginnen.

U wordt ervan verdacht om amper 3 dagen na de voorlopige invrijheidstelling die u op 19.07.2017 toegekend werd, nl. in de nacht van 22 op 23.07.2017, samen met een aantal kompanen een voertuig dat geparkeerd stond op een openluchtparking te Roosdaal zware schade te hebben toegebracht. Eveneens zouden 2 Coyote toestellen en een zonnebril uit het voertuig ontvreemd zijn. U werd voor deze feiten bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Brussel, momenteel is het beroep dat u indiende tegen het daarop volgende vonnis op verzet d.d. 10.07.2019 nog hangende. Het beroep zal behandeld worden op 16.11.2020.

In de nacht van 28 op 29.08.2017 maakte u een raam op de eerste verdieping van het sportcentrum Belleheide te Roosdaal stuk. Er werd niks ontvreemd. Op 30.08.2017 werd door de lokale politie tussen de glasscherven bloed gevonden, DNA onderzoek uitgevoerd op het bloed wees uit dat het uw bloed was. U bekende de feiten, maar kon niet uitleggen waarom u het raam kapot sloeg. U wilde er binnen breken, bezeerde uw been en vertrok dan maar. Bij vonnis d.d. 03.06.2019 werd u voor dit feit veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden. U verzocht om een werkstraf maar aangezien u uw vorige werkstraf niet uitvoerde aangezien u druk bezig was nieuwe misdrijven te plegen" vond de rechter dat een werkstraf geen gepaste bestraffing was.

In de nacht van 6 op 07.06.2018 stal u een voertuig, gebruik makend van de sleutel, en dit zonder toestemming van de eigenaar. Vervolgens reed u met het voertuig tegen een flitspaal. De politiediensten troffen u bewusteloos aan de bestuurderszijde van het voertuig aan. Wanneer u wakker werd, was u verbaal agressief en weigerde u elke medische hulp. U weigerde mee te werken en trachtte te vluchten. Uit het vonnis d.d. 25.02.2019 blijkt: 'De aan beklaagde ten laste gelegde feiten zijn zeer ernstig. Zij getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans goederen. Bovendien is beklaagde met aan zijn proefstuk toe. Hij werd recentelijk al tweemaal veroordeeld tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, namelijk in 2016 en 2017.'

Beklaagde trekt zich duidelijk niets aan van deze vorige veroordelingen en van het feit dat zijn gedrag volstrekt onaanvaardbaar is."

Op 28.07.2018 stal u dan weer diverse kledingstukken in de C&A. In de periode van 11.08.2018 tot 10.09.2018 pleegde u niet minder dan 17 winkeldiefstallen en één poging daartoe. Deze winkeldiefstallen betreffen telkens sterke drank. Uit het vonnis op verzet d.d. 24.12.2019 blijkt: "De weerhouden feiten zijn objectief ernstig Beklaagde opposant (u heeft zich toegelegd op de diefstal van sterke dranken in verschillende winkels. De gepleegde feiten getuigen van een manifest gebrek aan respect voor de eigendom van derden, alsook een gebrek van normbesef waartegen de maatschappij moei worden beschermd. De feiten zijn ook ernstig omwille van het groot gemak waarmee beklagde zich eraan schuldig bleef maken telkens opnieuw om de paar dagen of zelfs meermaals op dezelfde dag. Individuen als beklagde vormen een maatschappelijke plaag voor onze maatschappelijke orde Voor de rechtbank is het duidelijk dat de gepleegde feiten, in weerwil van de achterliggende alcoholproblematiek. zeer ontwrichtend zijn voor de maatschappij, de medeburgers en de handelszaken die er het slachtoffer van zijn Door deze diefstallen worden de winstmarges van handelaars aangetast en dienen handelaars te investeren in dure beveiliging van hun producten. Winkeliers die investeren in de beveiliging van hun koopwaar, rekenen deze kosten door aan hun klanten, wat in tijden van economische crisis, de prijs van de koopwaar alleen maar doet stijgen zodat ook mogelijke klanten er het nadeel van ondervinden. Winkeldiefstallen op klaarlichte dag geven ook voeding aan het latente onveiligheidsgevoel binnen onze samenleving. Alcoholmisbruik kan dan VJCI een uitlokkende factor uitmaken voor beklagde, dit neemt niet weg dat hij zich zelf, steeds opnieuw in die toestand brengt en steeds opnieuw grenzen overschrijdt om aan zijn alcoholbehoefte te voldoen."

Uit alles blijkt dat u meerdere kansen kreeg van Justitie, u genoot meerdere gunstmaatregelen en er werden duidelijk inspanningen geleverd om u de hand te reiken en u de kans te geven u te herpakken. Dit was echter niet aan u besteed, want u was blijkbaar niet bereid voldoende inspanning te leveren om op het rechte pad te blijven. U hield zich meer dan eens niet aan de opgelegde voorwaarden. De werkstraf van 160 uren waartoe u bij vonnis d.d. 18.10.2016 werd veroordeeld, veerde u maar gedeeltelijk uit waardoor op 16.04.2019 beslist werd om de overige 1 jaar, 2 maanden en 25 dagen gevangenisstraf ten uitvoer te brengen. Bij Ministerieel Schrijven d.d. 16.05.2019 werd de voorlopige invrijheidstelling die u toegekend werd op 19.07.2017 ingetrokken.

De u in het verleden opgelegde straffen hebben geen afdoende indruk gemaakt. U werd er klaarblijkelijk niet tot betere inzichten door gebracht of gesensibiliseerd. Al evenmin werd u erdoor aangespoord uw problematiek aan te pakken. De maatschappij moet worden beschermd tegen uw niet-aflatend crimineel gedrag. De gepleegde feiten zijn ernstig. U pleegde verschillende diefstallen waarbij u telkens blijk gaf van een volstrekt gebrek aan normbesef en respect voor de eigendommen van anderen. Dergelijke feiten brengen een zeer groot onveiligheidsgevoel teweeg in de maatschappij en versterken het wantrouwen tussen medeburgers. De diefstallen waaraan u zich schuldig maakte, zijn in onze samenleving een plaag waaraan paal en perk moet gesteld worden. Zij dragen bij tot het onveiligheidsgevoel van de burgers. U heeft geen enkel respect voor andermans eigendomsrecht op privacy en tracht door in te breken snel geld te verdienen. Hierbij vergeet u dat de psychologische gevolgen voor de slachtoffers van woninginbraken ernstig zijn.

U lijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P I.). Ten gevolge van de aard van de feiten die u pleegde, het snelle tempo waarin de feiten elkaar opvolgden en het gegeven dat u eerdere kansen om u te herpakken onbenut liet, blijft een risico dat u opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen, bestaan. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. Bovendien ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat de alcoholverslaving waarmee u leek te kampen, aangepakt werd. Het gegeven dat u in de gevangenis opleidingen volgde/volgt, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel en het herhaaldelijk karakter, wordt geconcludeerd dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 12.11.2019 werd u door een migratiebegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht dat u Rwandees, Engels, Frans en Nederlands spreekt, leest en/of schrijft ; dat u sinds 2013 in België bent, dat uw vervallen paspoort bij uw ouders ligt; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in de (...) Roosdaal; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in België, dat uw ganse familie in België leeft namelijk: uw mama, uw stiefvader, uw broer en uw halfzus; dat u geen minderjarige kinderen heeft in België; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat uw 2 tantes, C. en P., in Frankrijk wonen, uw grootmoeder in Rwanda, uw vader in het Verenigd Koninkrijk maar dat u hem niet meer gehoord of gezien hebt sinds uw 3,5 jaar en dat u veel familie heeft in Europa en Amerika die u niet kent; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u Nederlands heeft gevolgd in een OKAN-klas in Aalst; dat u autotechniek in het PTI Ninove volgde tot en met het 6aa middelbaar, maar deze niet afmaakte; dat u een cursus elektriciteit volgde in de gevangenis en AAV om alsnog uw middelbaar diploma te behalen; dat u als productiemedewerker heeft gewerkt bij La Lorraine te Ninove; als productiemedewerker 'metaalwerk' bij Coatinc te Ninove; als jobstudent bij Colfridis en dat u enkele korte interim jobs heeft gedaan; dat u niet heeft gewerkt in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet kan terugkeren naar uw land omdat uw ganse familie in België woont; dat uw grootmoeder nog in Rwanda woont maar dat ze ziek is; dat u hier veel opportuniteiten en ook een mooie toekomst ziet.

U voegde volgende bijkomende elementen toe: een attest van gezinssamenstelling d.d 20.11 2019; uw loopbaangegevens; een brief van VOCVO i.v.m. de opleidingen die u volgt in de gevangenis; twee attesten van het Departement Onderwijs en Vorming 'onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers d.d. 30.06.2013 en 30.06.2014; drie loonstaten Tempo-Team'; een loonfiche nr. 281.10 - jaar 2018, een oriënteringsattest C - Secundair Onderwijs d.d. 30.06.2016; een werkpostfiche uitzendkracht - Jovitex en een werkpostfiche Coatinc Ninove.

U verklaarde geen duurzame relatie te hebben op het grondgebied, evenmin zou u (minderjarige) kinderen hebben. U verklaarde in uw hoorrecht dat uw vader in het Verenigd Koninkrijk woont maar dat u hem sinds uw 3,5 jaar niet meer hebt gezien.

Uw moeder (U. M. E., geboren op 09.11.1973 te Save - Gisagara, Rwandese nationaliteit, F-kaart geldig tot 19.01.2023), uw stiefvader (S. P. W., geboren op 05.09.1966 te Ninove, Belgische nationaliteit), uw broer (I. S. K., geboren op 31.05.2000 te Ngoma Huye, Rwandese nationaliteit, F- kaart geldig tot 22.11 2022) en uw halfzus (S. L. I., geboren op 30.08.2013 te Aalst, Belgische nationaliteit) verblijven in België. Uw moeder en uw broer komen op bezoek in de gevangenis.

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EFIRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33, eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw moeder, uw stiefvader, uw broer en uw zus. U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen. Vóór u in de gevangenis terechtkwam, stond u officieel ingeschreven op hetzelfde adres als

uw moeder, uw stief/ader, uw broer en uw halfzus. Uit uw administratief dossier blijkt echter dat uw stiefvader en moeder op een bepaald moment beslisten een eigen appartement voor u te huren bij hen in de buurt. Op die manier zou u zelfstandig kunnen wonen, voor eten en de was kon u nog thuis terecht. Uit de omstandigheid dat u in het verleden altijd bij hen gewoond hebt en dat uw ouders een tijdje een appartement voor u huurden, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en deze familieleden worden afgeleid. Een loutere financiële afhankelijkheid volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheid van uw familie aan te tonen. Financiële ondersteuning kan door de familie gegeven worden, ook als u in het buitenland verblijft (bijvoorbeeld door middel van storting). Bovendien blijkt uit de verschillende vonnissen dat uw niet-aflatend crimineel gedrag zorgde voor spanningen tussen u en uw ouders waardoor u op een gegeven moment niet langer bij hen terecht kon. Het gegeven dat (sommige van) uw familieleden u komen bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. U bent 23 jaar oud en u wordt in staat geacht om uzelf te kunnen handhaven in uw land van herkomst of elders. U toont niet aan dat u met de door u reeds doorlopen opleidingen niet werkzaam zou kunnen zijn in uw herkomstland of daar waar u zich zou vestigen.

U toont niet aan dat er sprake is van een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten. Op dit moment beschikt u niet langer over een adres in België, aangezien uw moeder en uw stiefvader u op 12.11.2018 lieten schrappen op hun adres. U lijkt daar voorlopig niet terecht te kunnen, op penitentiair verlof na dan.

Uw moeder, stiefvader, broer en zus kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Rwanda dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

U vermeldde op het formulier hoorrecht dat u nog twee tantes heeft in Frankrijk. U zou eveneens veel familie, die u niet kent, hebben in Europa en Amerika. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er wordt op geen enkele manier aangetoond dat de relatie die u met één van deze onbenoemde familieleden zou hebben, van dien aard is dat zij zou vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw moeder, uw stiefvader, uw broer en uw zus die in België gevestigd zijn, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Rwanda of elders.

De bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Zoals reeds eerder vermeld, woont u sinds 2013 in België, u was toen 16 jaar oud en u bent inmiddels 23 jaar oud. Gezien de leeftijd waarop u in België aangekomen bent, is het normaal dat u hier school liep en dat er ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst met verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er een grootste deel van uw leven verbleven en u

spreekt de taal. U verklaarde in uw hoorrecht dat uw grootmoeder in Rwanda woont maar dat ze ziek is. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat uw zieke grootmoeder toch opgevangen en verzorgd wordt door familie, vrienden en/of kennissen. Door het teruggaan naar Rwanda zou u kunnen helpen bij de zorg voor uw grootmoeder en zou u een beroep kunnen doen op haar omgeving om u op v/eg te helpen en eventueel lijdelijk op te vangen. U hebt tot uw 16e in Rwanda gewoond, u heeft er ongetwijfeld zelf ook nog vrienden en kennissen die u tijdelijk zouden kunnen opvangen. Bovendien kunnen uw moeder en stiefvader u desgewenst vanuit België nog financiële steun bieden tot u in staat bent in uw eigen levensonderhoud te voorzien. U hoeft ook niet noodzakelijkerwijze naar Rwanda terug te keren, u stelde veel familie te hebben over heel Europa en Amerika. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u ooit in één van die landen een verblijfrecht trachtte te bekomen en dat dit met gelukt zou zijn.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in België officieel gewerkt hebt, doet mets af aan het feit dat u een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u tijdens uw werken en uw opleiding(en) in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland of daar waar u zich zal vestigen van pas kernen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u in Rwanda, of daar waar u zich zal vestigen, geen werk zou kunnen vinden om in uw eigen levensonderhoud te voorzien.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op hei vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardeer het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een wettelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de artikelen 22 en 23 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van het evenredigheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Verwerende partij steunt zijn beslissing op art. 22§1, 3° Vreemdelingenwet

Art. 22§1 Vw. stelt het volgende :

§ 1. De minister kon een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid

1° de gevestigde onderdaan van een derde land

2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet 3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft, (eigen cursief)

Art. 23 Vw . stelt evenwel :

§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden, (eigen onderlijning en cursief)

Verzoeker verwijst naar de parlementaire werkzaamheden, meer bepaald de memorie van toelichting, m.b.t. de wet dd. 24.02.2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die voormeld artikel in de Vreemdelingenwet invoegde :

"Er zal enkel een einde gemaakt kunnen worden aan hun verblijf en ze zullen enkel verwijderd kunnen worden om "ernstige redenen" van openbare orde of nationale veiligheid. Dit begrip houdt in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het beperkt of onbeperkt verblijf op grond van het nieuwe artikel 21" (p. 21)(Kamer van volksvertegenwoordigers (www.dekamer.be) Stukken : 54-2215/ 01(2016/2017), memorie van toelichting, <http://www.dekamer.be/FLWB/PDF/54/2215/54K22150Ql.pdf>.) (eigen cursief)

"Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C- 601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67)" (p. 23) (eigen cursief)

"Er kan alleen een einde aan het verblijf worden gemaakt als er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving" (p. 26).

"Zoals hierboven vermeld, moet, om te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie, rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderen" (p. 26) (eigen cursief)
Verzoeker heeft op jonge leeftijd onder invloed van alcohol een aantal misstappen begaan die hem in contact hebben gebracht met justitie

In deze dient gewezen te worden op het feit dat het merendeel van de feiten vaak eerder kleine diefstallen betreft en dat van geweld opzichts de gedupeerden, geen sprake is.

Verzoeker erkent zijn verantwoordelijkheid en dient hiervoor de opgelegde straf op te leggen, te ondergaan, hetgeen hij momenteel doet

Tijdens zijn verblijf in de gevangenis heeft verzoeker heel wat aan zelfreflectie gedaan en beseft hij inmiddels ten volle dat hij zijn leven een andere wending dient te geven.

Van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde is in deze geen sprake.

Bij een beslissing tot beëindiging van het verblijf moet bovendien een belangenafweging plaatsvinden in het licht van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, §

49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, *Palanci v. Zwitserland*, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M. v. Zwitserland*, § 47; EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, *Salija/Zwitserland*, § 36). Dit wordt ook zo verduidelijkt in de voorbereidende werken (zie *supra*). Bovendien volgt deze vereiste tevens uit artikel 23, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat wezenlijk is verboden met artikel 8 van het EVRM en in ruime mate de rechtspraak van het EHRM hierover weerspiegelt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder hieraan aandacht heeft besteed doch niet op voldoende proportionele en zorgvuldige wijze

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.¹ (eigen cursief)

Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of verwerende partij in een situatie die een weigering van een voortgezet verblijf betreft en waarin de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven, alle relevante gegevens waarover hij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De betwisting kadert dus in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgenomen voorwaarde van proportionaliteit van de getroffen maatregel (noodzakelijk in een democratische samenleving).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel (Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES).

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet de te nemen maatregel getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Telkens dienen de belangen te worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt (PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T.Vreemd. 1992, 318-324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992.).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of ónmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, RvV X - Pagina 28 van 34 Nunez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79). (eigen onderlijning)

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de administratie bij het nemen van een

beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor wat betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf vindt dit beginsel van behoorlijk bestuur zijn weerklink in een expliciete wetsbepaling, met name artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet (zie infra punt 2.22.).

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang.

Als gevolg van de aan verzoeker betekende beslissing, kan verzoeker niet in België verblijven en dient hij het land binnen afzienbare tijd te verlaten.

De bestreden beslissing houdt bijgevolg impliciet in dat hij, nu hij niet in België kan verblijven dat hij zich moet begeven naar RWANDA.

Verwerende partij stelt op hypothetische (en bijgevolg ontoelaatbare) wijze dat verzoeker " kan geacht worden " (sic) nog over voldoende sociale, en culturele bindingen te beschikken in RWANDA?!

Van enig afdoend onderzoek is geen sprake.

De realiteit is anders, en verzoeker heeft dit ook aan verwerende partij meegedeeld tijdens zijn gehoor. Verzoeker heeft in RWANDA geen actuele substantiële affectieve familiebanden meer.

Enkel zijn grootmoeder woont nog in RWANDA, doch deze vrouw is ernstig ziek, en dient geregeld in het ziekenhuis te verblijven .

Van een substantiële binding met het land van herkomst is geen sprake, noch blijkt dit uit het dossier zoals dat voorligt.

Verwerende partij stelt opnieuw op verbazingwekkend hypothetische wijze en bijgevolg zonder enig afdoend onderzoek, dat verzoeker kan terugkeren en bij zijn grootmoeder kan gaan inwonen:

" Het is niet onredelijk te veronderstellen dat uw zieke grootmoeder toch opgevangen en verzorgd wordt door familie, vrienden en of kennissen ... "

Dit is niet ernstig nu verzoeker nooit bevraagd is geweest over de eigenlijke situatie in RWANDA , noch over de mogelijkheid al dan niet om bij haar te gaan inwonen

Bijgevolg heeft verzoeker niet de kans gehad om deze eenzijdig door verwerende partij opgebouwde doch niet aan de realiteit beantwoordende these te ontkrachten.

Verzoeker heeft meegedeeld tijdens zijn gesprek met verwerende partij dat zijn overige familie RWANDA verlaten heeft en deze verspreid over Europa, UK en VS woont.

Verwerende partij stelt zonder enige wettelijke basis hiervoor, dat verzoeker door hen kan worden opgevangen?!

Verzoeker liet vooreerst gelden dat hij velen onder hen niet kent.

Bovendien verzet de nationale wetgeving van de betrokken landen zich tegen een gezinshereniging van neef met tante of nonkel. Verzoeker is tot op heden nog een onderdaan van een derde land en geen EU onderdaan, wat de situatie ongetwijfeld compliceert.

Verzoeker deedde mee dat hij zijn vader 3,5 jaar niet meer gezien heeft, en geen contact wenst met verzoeker (evenmin als met de rest van de familie) zodat een hereniging in het UK onmogelijk is.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing op grond van gissingen en veronderstellingen die echter feitelijke grond ontberen. Dit is geen ernstige handelwijze.

Verzoeker zijn gezinsleven is onmiskenbaar in België gevestigd.

Hij bracht hiervan de nodige bewijzen bij.

Hij kwam naar België toen hij zestien jaar oud was en heeft hier zijn leven doorgebracht.

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM dient rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker als jongere naar België kwam en zijn leven hier sindsdien heeft doorgebracht.

Een gedwongen terugkeer zou een scheiding van zijn kerngezin impliceren .

Inzonderheid zou hij gescheiden worden van zijn moeder, broer en zus van zes jaar.

Tot op heden is verzoeker altijd afhankelijk geweest van zijn familie.

Verwerende partij stelt onterecht en opnieuw op hypothetische wijze- hetgeen ontoelaatbaar is- dat verzoeker VOORLOPIG niet bij zijn familie LIJKT terecht te kunnen...

Om vervolgens op strijdige wijze hiermee, voort te gaan " op penitentiair verlof na dan"

Verzoeker heeft een goede band met zijn moeder en zijn broer (en zusje doch gezien haar jonge leeftijd komt zij niet mee naar de gevangenis wegens te ingrijpend)

Zij zijn bereid verzoeker op te vangen van zodra hij in vrijheid wordt gesteld

Dat er spanningen tussen verzoeker en zijn familie zijn opgetreden in het verleden, ligt voor de hand. Doch de bezoeken tot op heden in de gevangenis geven blijk van hun affectieve ondersteuning van verzoeker, en verwerende partij kan hier niet zonder meer aan voorbij gaan.

Hij heeft school gelopen in België, autotechniek in het PTI Ninove tot en met het zesde middelbaar dat hij evenwel niet behaald heeft. Vervolgens heeft hij herhaaldelijk gewerkt, vaak op interimbasis.

Verwerende partij laaft zich aan allerhande aannames zonder deze ook maar enigszins sterk te maken ! Dit is een werkwijze die niet geoorloofd is en indruist tegen alle beginselen van behoorlijk bestuur waaraan dient te worden voldaan om van een afdoend onderzoek te kunnen spreken.

Tot slot is er nog de gezondheidstoestand van verzoeker

Verzoeker vertoont een bijzondere kwetsbaarheid. Hij heeft in het verleden een psychose gehad, een ziektebeeld dat nooit als genezen beschouwd wordt maar kan terugkeren.

Deze wordt nergens door verwerende partij in acht genomen .

Verzoeker werd in het verleden residentieel opgenomen in het DR GUISLAIN instituut in Gent wegens een psychose.

Deze informatie is terug te vinden in het strafdossier dat verwerende partij gekend is nu zij vrijelijk grasduinen door de verschillende vonnissen die werden gewezen.

Volledigheidshalve brengt verzoeker een attest van opname bij voor de periode van 9/1/18 tem 7/3/18 (stuk 3)

Het betreft hier met andere woorden een jongvolwassene met een ernstige kwetsbaarheid. Verwerende partij hield hiermee geen rekening in de bestreden beslissing.

De gezondheidstoestand van verzoeker is nochtans een element dat verplicht door verwerende partij in acht dient te worden genomen!

Prima facie blijkt er aldus een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Om het doel van bescherming van de openbare orde te bereiken, is huidige maatregel niet noodzakelijk. Veel minder vergaande maatregelen zijn denkbaar. Verzoeker zit zijn straf uit in de gevangenis. Verzoeker dwingen om terug te keren naar een land dat hij niet kent, maakt een dubbele bestraffing uit.

Er bestaat een kennelijk wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van de beslissing, zodat ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

De beëindigingsbeslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, is in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn kinderen en familie wonen, en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Een gedwongen terugkeer met onvermijdelijk een scheiding van zijn kerngezin voor onbepaalde duur, vormt een verregaande ingreep op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve een schending van het art. 8 E.V.R.M. van het proportionaliteitsbeginsel.

In casu heeft er dus geen afdoend concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Gezien al deze elementen, kan men na een belangenafweging, niet besluiten dat verzoeker op heden een ernstig risico vormt voor de openbare orde zodat de beslissing van beëindiging van verblijf disproportioneel is"

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert de schending aan van onder meer de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet maar zij verliest daarbij uit het oog dat de bestreden beslissing niet op grond van deze bepalingen werd genomen.

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqüies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister niet enkel verwijst naar de strafrechtelijke veroordelingen op zich, doch vervolgens op grondige wijze een beoordeling maakt van het specifieke gedrag van de verzoekende partij, waarbij rekening wordt gehouden met de ernst van de gepleegde feiten alsook de opeenstapeling van misdrijven, zelfs na de voorlopige invrijheidstelling (drie dagen later), het niet respecteren van de werkstraf die werd opgelegd op eigen verzoek van de verzoekende partij, en de duidelijke intentie van de verzoekende partij om haar gedrag niet te verbeteren ondanks de talrijke veroordelingen die zij heeft opgelopen.

Er wordt geoordeeld dat is gebleken dat de verzoekende partij de ernst van haar daden niet blijkt of wenst in te zien, dat zij niet schijnt te begrijpen dat haar gedrag onaanvaardbaar is en dat zij reeds meermaals veroordeeld werd en tevens wordt verwezen naar de ernst van de feiten waarvoor zij

veroordeeld werd om te besluiten dat het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de samenleving.

Er werd aldus ontegensprekelijk een heel gedegen beoordeling gemaakt van de specifieke situatie van de verzoekende partij met in achtneming van artikel 45 van de Vreemdelingenwet.

Er is inderdaad een opsomming in de bestreden beslissing opgenomen nopens de veroordelingen, doch de gemachtigde van de minister heeft ook vastgesteld dat de feiten waarvoor verzoekende partij is veroordeeld, zeer ernstig zijn en getuigen dat de verzoekende partij uit is op snel geldgewin en dat zij daarbij geen acht heeft voor de psychologische gevolgen van de slachtoffers van woninginbraken.

Er wordt tevens geoordeeld dat uit het volgen van opleidingen in de gevangenis niet zonder meer kan blijken dat het gevaar voor recidive geweken is.

Door te stellen dat het merendeel van de feiten eerder kleine diefstallen betreffen, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de omstandige motivering. Ook al is er geen geweld opzichthoudend gedupeerden toch blijkt wel dat de verzoekende partij geen enkel respect vertoont voor andermans eigendom en dat de gepleegde feiten wel degelijk psychische gevolgen teweegbrengen bij de gedupeerden. De verzoekende partij tracht enkel de vele veroordelingen te minimaliseren. Ook waar zij stelt aan zelfreflectie te hebben gedaan, kan zij de Raad niet overtuigen. De verzoekende partij heeft vele kansen gekregen om zich te herpakken, maar heeft daar ondanks haar vele beloftes nooit iets mee gedaan.

De Raad is van oordeel dat de gemachtigde terecht heeft geoordeeld dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Ook werd in de bestreden beslissing een onderzoek gevoerd naar de eventuele belangen die de verzoekende partij zou kunnen laten gelden: *“de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*.

De verzoekende partij meent dat dit onderzoek niet proportioneel en zorgvuldig geschiedde en ze wijst hierbij op artikel 8 van het EVRM.

In uitoefening van hun prerogatief inzake migratiecontrole en het bewaken van de openbare orde, hebben de Verdragsluitende staten de bevoegdheid om een vreemdeling die veroordeeld is omwille van misdrijven uit te wijzen. Deze beslissing moet, indien het een inmenging uitmaakt op het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, bij wet voorzien zijn en is noodzakelijk in een democratische samenleving, dit is gerechtvaardigd door een dwingende sociale behoefte en proportioneel met het nagestreefde legitieme doel.

Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen een absoluut recht op niet-uitwijzing. Uit de rechtspraak van het Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) blijkt desalniettemin dat de uitwijzing van een vreemdeling in bepaalde omstandigheden in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM heeft in zijn arrest *Boultif* de criteria opgesomd die moeten worden gehanteerd om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel nodig was in een democratische samenleving en in verhouding was tot het legitieme nagestreefde doel. Deze criteria zijn de volgende:

- de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- de duur van het verblijf in het gastland;
- het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- de nationaliteit van alle betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging)
- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd; en
- de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst/bestemming, dit zijn er belemmeringen die terugkeer naar het

land van herkomst moeilijk maken. In de woorden van het EHRM kan sprake zijn van een 'certain degree of hardship'.

- bijzondere omstandigheden, zoals medische elementen

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner volgt dat naast de Boultif-criteria ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; en
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst. (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58).

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde met deze criteria rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij stelt dat er niet kan gesteld worden dat ze nog over voldoende sociale, culturele bindingen beschikt in Rwanda. Alsook dat ze er geen affectieve familiebanden meer heeft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij 23 jaar oud is en op haar 16 jaar België is binnengekomen. Aldus heeft ze 16 jaar in Rwanda geleefd en 7 jaar in België. Gelet op het feit dat zij langer in Rwanda heeft gewoond dan in België en ook nog de taal spreekt van haar land van herkomst en ook nog een zieke grootmoeder heeft in Rwanda, is het niet kennelijk onredelijk te stellen dat zij nog bindingen heeft met haar herkomstland.

Wat betreft de hechtheid van haar banden met België, maakt zij niet aannemelijk dat haar binding met België sterker is. Gedurende haar hele verblijf in België heeft ze strafrechtelijke feiten gepleegd.

Ze heeft inderdaad wel familieleden in België, doch zoals de gemachtigde terecht opmerkt blijkt dat de verzoekende partij alleen woonde. Weliswaar was dit enkel mogelijk door de financiële steun van haar familie, maar zoals de verwerende partij terecht opmerkt kan hieruit niet worden afgeleid dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheid en kan de financiële ondersteuning door de familie ook worden verder gezet in het land van herkomst.

De verzoekende partij is meerderjarig en aldus kan van haar verwacht worden dat ze een zelfstandig leven opbouwt in haar land van herkomst, al dan niet met financiële ondersteuning van haar familie uit België.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de belangenafweging die gemaakt werd door de verwerende partij niet proportioneel zou zijn of niet met de nodige zorgvuldigheid werd voorbereid.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus afdoende dat er rekening werd gehouden met de belangen die zijn opgesomd in artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet en in ook artikel 8 van het EVRM. Er kan niet gesteld worden dat deze bepalingen geschonden zijn.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de bestreden beslissing, impliceert allerminst dat kennelijk onredelijk werd besloten tot de beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij.

Wat de aangehaalde gezondheidsproblemen betreft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 12 december 2019 een formulier hoorrecht invulde, waarbij zij verklaarde geen medische problemen te hebben. Verder bracht zij ook geen documenten aan met betrekking tot haar gezondheidstoestand, zodat zij niet ernstig kan verwijzen naar de medische toestand zoals die blijkt uit haar strafdossier, dat dateert van vóór haar verklaring dat zij geen medische problemen heeft. Bovendien dient het betoog van de verzoekende partij dat uit het strafdossier blijkt dat zij lijdt aan psychoses, fors genuanceerd te worden. Niettegenstaande de verzoekende partij vele veroordelingen heeft opgelopen, is enkel in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel van 3 juni 2019 iets terug te vinden aangaande psychos. Zo stelt de rechter dat *"volgens beklagde zelf kreeg hij begin 2018 één of meerdere psychoses"*. Het betreft dus een loutere verklaring van de verzoekende partij.

Nergens blijkt uit de verdere inhoud van het vonnis dat de rechter de psychoses bevestigt of erkent, noch dat er stukken werden bijgebracht ter ondersteuning van haar verklaring. In eerdere en latere vonnissen wordt nergens melding gemaakt van psychoses, wel van een alcoholproblematiek en van drugsgebruik. Voorts blijkt nergens uit de overige stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij medische problemen zou hebben. Uit een verklaring van de moeder van de verzoekende partij aan de justitie-assistent op 12 november 2019 blijkt dat zij verklaarde dat ze op een gegeven moment merkte dat haar zoon hallucineerde en dat hij dan een momentje opgenomen geweest is in een psychiatrisch centrum, maar tevens verklaarde ze dat na een paar dagen alles ophield en stabiliseerde. De moeder verklaarde dat er niets meer te zien is van de symptomen; dat de verzoekende partij er vrijwillig vertrok en dat er nooit nazorg is geweest. De verzoekende partij maakt geheel niet aannemelijk dat er in haar hoofde sprake is van een medische problematiek. De door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen worden niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU